

**Toni
Coromina**

Castellans i magribins

Arran del debat sobre la xenofòbia, molts estem fent una regressió infantil a l'època de l'arribada a Catalunya dels immigrants del sud d'Espanya. Els temps han canviat, però no alguns patrons psicològics, sociològics i culturals. L'aversion que quaranta i cinquanta anys enrere molts sentien per a aquells forasters s'ha transmutat en animositat cap als immigrants d'avui, sobretot els magribins.

L'escriptor Jordi Puntí ha publicat un excel·lent llibre: *Els castellans*. Es tracta d'unes memòries amb ingredients de ficció entorn de les aventures d'uns adolescents de Manlleu en els anys setanta, en plena integració dels immigrants andalusos, amb descripcions molt ben documentades de les batalletes –gairebé tribals– entre els fills dels catalans i els anomenats *castellans*, un terme genèric per referir-se als nouvinguts de tot Espanya i que a Vic canviàvem per xarnegos.

El llibre rememora els enfrontaments en clau de pel·lícula d'indis i mexicans d'aquests dos col·lectius en diversos àmbits: als cinemes de barri, l'escola, els descampats o la piscina, entre d'altres.

L'escriptor de Manlleu explica que el títol del llibre és tan intencionat com trampós. I afegeix que detesta la utilització ideològica dels signes d'identitat. No és cert que tots els andalusos siguin ganduls, que tots els moros siguin desconfiats ni que tots els catalans siguin bons i tots els castellans, dolents. La simplificació i l'estultícia van al mateix vaixell.

Puntí escriu que la infantesa és una ficció i apunta que l'adolescència és la

Jordi Puntí escriu que la infantesa és una ficció i que l'adolescència és la forja del món adult

forja del món adult. Diuen els entesos que els nens riuen tres-centes vegades al dia fins que arriben als 6 anys, i que a partir d'aquesta edat cada vegada riuen menys. Per això és tan important l'educació basada en els valors humans, la llavor que ha de procurar el respecte, el consens i el benestar dels adults del futur. Un futur sense odi racial i on les rialles estiguin garantides.

Dies després de les eleccions del 22 de maig, durant la cerimònia de presa de possessió, l'alcalde de Vic, Josep M. Vila d'Abadal va recordar l'onada d'immigrants dels anys setanta: "La primera integració la vam fer. I ara ho tornarem a fer bé". Per Vila d'Abadal, el pilar d'aquesta adaptació és l'escola: "Els nens d'aquí, els catalans de tota la vida, donen la mà als nens nouvinguts, els ensenyen a ser vigatans, sense exclusions", amb l'ajuda dels mestres i les associacions de pares i mares. Per ell, els fills dels nouvinguts són i seran catalans, amb el suport dels pares. L'alcalde té raó. A la llarga, l'única manera d'aturar la infecció xenòfoba és amb el perfeccionament de la vacuna escolar. Qui és el fanfarró que s'atreveix a trepitjar la llibertat, la igualtat i la fraternitat infantils?